

Teza: Czyn ciągły

Sytuacja, w której wiele zachowań radcy prawnego należy uznawać za jeden czyn, występuje w przypadku deliktów o wielozachowaniowo określonych znamionach. Można je wyróżnić w drodze analogii do przestępstw o wielozachowaniowo (wieloczynowo) określonych znamionach.

WO-155/16

ORZECZENIE

z dnia 15 grudnia 2016 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski

Sędziowie: SWSD Janina Kruszewska

SWSD Karol Korczyński /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego: radcy prawnego Jarosława Sobutki

po rozpoznaniu na rozprawie 15 grudnia 2016 r. sprawy radcy prawnego J. Ł.

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 uchwały Nr 7/VIII/2010 KRRP w sprawie wysokości składki członkowskiej i składki ubezpieczeniowej, zasad ich uiszczania i podziału oraz funduszy celowych KRRP, § 15 załącznika do uchwały nr 65/VII/2009 KRRP w sprawie Regulaminu działalności finansowej samorządu radców prawnych w zw. z art. 1 Kodeksu Etyki Radców Prawnych w zw. z art. 61 ust. 2 i art. 66 KERP w brzmieniu obowiązującym od dnia 01.07.2015 r. w zw. z art. 12 Kodeksu karnego w zw. z art. 74¹ pkt 2 oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 17 października 2016r. sygn. akt: OSD/ 33/16 Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

1.

poprawia błędną kwalifikację prawną czynu w ten sposób, że po wyrazach : "do listopada 2015 " dodaje wyrazy : to jest popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 45 ust. 3 uchwały nr 5 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 r., której tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. oraz od dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 66 Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.”;

2.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

3.

zasądza od obwinionego radcy prawnego J. Ł. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.000,00 zł. (słownie złotych : jeden tysiąc) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt R.D. 186/15 wszczęła dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego J. Ł. przewinienia dyscyplinarnego poprzez nieuiszczanie składek członkowskich.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu, po przeprowadzeniu postępowania z urzędu, w dniu 06 maja 2016 r. złożyła do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu wniosek o ukaranie radcy prawnego J. Ł. obwiniając go o to, że będąc wpisanym na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych we W., w okresie od 1 grudnia 2010 r. do 30 listopada 2015 r. nie uiszczał należnych składek członkowskich na rzecz Samorządu Radców Prawnych.

Weześniej w toku postępowania dyscyplinarnego (zarówno przed Rzecznikiem jak i przed OSD) obwiniony radca prawny, pomimo prawidłowych zawiadomień nie stawiał się na wezwania (a niestawiennictwa nie usprawiedliwiał). Dlatego postanowienie z dnia 04 kwietnia 2016 r. o przedstawieniu zarzutów doręczone zostało obwinionemu w formie pisemnej listem poleconym za potwierdzeniem odbioru. Obwiniony radca prawny nie ustosunkował się do przedstawionych mu zarzutów.

W dniu 29 lipca 2016 r. na rachunek bankowy OIRP (...)wpłynęła wpłata kwoty 5.436, 90 zł tytułem składki członkowskiej do lipca 2016 r. J. Ł..

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu orzeczeniem z dnia 1 sierpnia 2016 r. na skutek wniosku o ukaranie, wniesionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego uznał radcę prawnego J. Ł., winnym tego że: będąc wpisanym na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych we W. w okresie od grudnia 2010 r. do listopada 2015 r. nie uiszczał należnych składek członkowskich, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu postanowień § 1 uchwały Nr 7/VIII/2010 KRRP w sprawie wysokości składki członkowskiej i składki ubezpieczeniowej, zasad ich uiszczania i podziału oraz funduszy celowych KRRP, § 15 załącznika do uchwały nr 65/VII/2009 KRRP w sprawie Regulaminu działalności finansowej samorządu radców prawnych w zw. z art. 1 Kodeksu Etyki Radców Prawnych w zw. z art. 61 ust. 2 i art. 66 KERP w brzmieniu obowiązującym od dnia 01.07.2015 r. w zw. z art. 12 Kodeksu karnego w zw. z art. 74¹ pkt 2 oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę upomnienia oraz na podstawie 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych obciążył go kosztami postępowania w kwocie 1241,20 zł .

Od ww. orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 1 sierpnia 2016 r., sygn. akt: OSD 33/16 (doręczonego w dniu 03 października 2016r.) obwiniony J. Ł. złożył odwołanie.

Orzeczeniu temu zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest przepisu art. 64 ust. 1 ustawy dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 61 ust. 1 i art. 66 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, poprzez zastosowanie tych przepisów w stosunku do okresu, w którym przywołane przepisy KERP nie obowiązywały. Nadto, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił wydanie go w warunkach częściowego przedawnienia. Dodatkowo zarzucił rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, a także rażąca wysokość ustalonych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Mając powyższe na względzie, wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15.12.2016r. zważył co następuje :
odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie .

Odnosząc się do punktu 1 orzeczenia WSD , należy wskazać na konieczność poprawienia, w trybie art. 455 k.p.k., nieprecyzyjnego określenia podstaw prawnych przyjętych w punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia. Jako podstawę prawną czynu przypisanego obwinionemu OSD wskazał najpierw przepisy uchwał KRRP i KERP w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych ale uczynił to w błędnej kolejności. WSD doprecyzował też kwalifikację zarzucanego czynu w ten sposób, że po wyrazach : "do listopada 2015 " dodaje wyrazy : „ to jest popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 45 ust. 3 uchwały nr 5 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 r., której tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. oraz od dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 66 Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.”.

Dla sprawy istotne jest, że zasadniczym przepisem mającym rangę ustawową jak i pierwszeństwo przed przepisami podustawowymi jest art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.) – zwanej dalej w skrócie : „uorpr” – jest adresowany do radców prawnych, którzy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne między innymi z zasadami etyki. Konieczność właściwego eksponowania podstaw prawnych potwierdza stanowisko tezowanych uzasadnień z orzecznictwa Sądu Najwyższego, w których ugruntował się pogląd: „podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego musi być przepis ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a konkretnie jej art. 64, w którym określono zachowania radców prawnych i aplikantów radcowskich uznawane za delikty dyscyplinarne. W przepisie tym mówi się, że podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej są czyny sprzeczne m. in. z zasadami etyki radcy prawnego. Tak jak samodzielną podstawą pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego nie może być jedynie mający charakter bankietowy art. 64 u.r.p. (zob. wyr. SN z 29 października 2009 r., SDI 22/09, OSN – SD 2009, poz. 132; wyr. SN z 6 listopada 2014 r., SDI 32/14, OSP 2015/7 – 8/80), tak – a w istocie tym bardziej – takiej podstawy stanowić nie może przepis rangi podustawowej, a dokładniej przepis zawarty w uchwale organu korporacyjnego (zob. wyr. SN z 15 lipca 2010 r., SDI 12/10, OSNKW 2011, z. 3, poz. 25)”. Z prezentowanego stanowiska Sądu Najwyższego w sposób oczywisty wynika, że postanowienia uchwał KRRP i przepisy KERP nie mogą stanowić samodzielnej podstawy prawnej odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego, jako że nie posiadają one rangi ustawowej.

WSD uznał za konieczne uzupełnienie przez doprecyzowanie, orzeczenia o prawidłową kwalifikację prawną czynu w trybie art. 455 k.p.k., niezależnie od granic zaskarżenia.

W pierwszej kolejności WSD analizując stan faktyczny w sprawie zarówno ustalony przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego jak i przez OSD we Wrocławiu na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego uznać należy za prawidłowy i nie wymagający uzupełnienia. Powyższe ustalenia oparte są w zebranych materiale dowodowym znajdującym się w aktach sprawy i stanowią wystarczającą podstawę do dokonania oceny zachowania radcy prawnego J. Ł. . Dlatego sąd odwoławczy przyjmuje te ustalenia jak za własne, gdyż stan faktyczny nie jest przedmiotem sporu. W szczególności ustalenia faktyczne dotyczące nieuiszczania składek członkowskich przez obwinionego nie budzą wątpliwości, co do faktu zawinionego zaniechania.

Rozpatrując zarzut z odwołania obwinionego jako najdalej idący w pierwszej kolejności należy rozważyć, czy w niniejszej sprawie nie wystąpiła ujemna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego, co obligowałoby WSD do orzekania w zakresie szerszym niż granice zaskarżenia i podniesione zarzuty (art.433 § 1i § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 k.p.k. - stosowany odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych na podstawie art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r.).

Instytucję przedawnienia karalności normuje przepis art. 70 ustawy radcach prawnych zgodnie , z którym nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - rok. Natomiast w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem

terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata. Przepis art. 70 zawiera przesłanki zakazu wszczynania postępowania dyscyplinarnego, przerwania biegu okresu przedawnienia oraz ustania karalności przewinienia.

Z przepisu art. 70 ust. 2 ustawy pragmatycznej jednoznacznie wynika, że termin przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego ustawodawca wiąże z czasem popełnienia czynu, a nie z datą uzyskania informacji o czynie przez pokrzywdzonych (tak Sąd Najwyższy w Wyroku z dnia 3 października 2007 r. sygn. akt SDI 17/2007, LexPolonica nr 2596345). Każda czynność w sprawie dokonana przez rzecznika dyscyplinarnego lub Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego przerywa przedawnienie dyscyplinarne. Po przerwaniu przedawnienie zaczyna biec na nowo.

Zarzut przedawnienia części inkryminowanego czynu podniesiony przez obwinionego zasługuje zatem na uwzględnienie w części. Zgodnie bowiem z art. 67² u.r.p. postępowanie dyscyplinarne obejmuje: dochodzenie, postępowanie przed sądem dyscyplinarnym oraz postępowanie wykonawcze. Termin przedawnienia, określony w art. 70 ust. 1 u.r.p. zostaje zatem przerwany nie w momencie złożenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, ale z momentem podjęcia przez rzecznika dyscyplinarnego decyzji o wszczęciu dochodzenia, co nastąpiło postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016 r.

Obwiniony zarzucił orzeczeniu OSD naruszenie przepisu art. 64 ust. 1 ustawy dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 61 ust. 1 i art. 66 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, poprzez zastosowanie tych przepisów w stosunku do okresu, w którym przywołane przepisy KERP nie obowiązywały. Zestawiając tę datę z datą popełnienia czynów z pkt 1 rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, nie można mieć wątpliwości, że do przedawnienia przynajmniej w części za okres wsteczny od daty Postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, nie doszło. Nie wystąpiła więc tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.. Pozostaje jednak do rozpatrzenia nie objęta przedawnieniem część przewinienia dyscyplinarnego, która w warunkach czynu ciągłego (art. 12 k.k. nie uległa przedawnieniu). Formalnie bowiem tu do czynienia z wieloma zachowaniami, ale z uwagi na jedność czasu i zamiaru sprawcy traktuje się je jako jeden czyn, a nie jako odrębne czyny odpowiadające poszczególnym zachowaniom. Trafnie podnosi się przy tym, że takie pojedyncze zachowania, traktowane oddzielnie, czasem mogłyby nie wyczerpywać znamion typu deliktu dyscyplinarnego, a dopiero wykorzystanie konstrukcji czynu ciągłego pozwala na ich całościową ocenę i właściwą reakcję. Odwołując się do klasycznego przykładu: inaczej oceni się wiele oddzielnych, drobnych kradzieży mienia publicznego, jakich dopuści się w pewnym czasie określony urzędnik, a inna będzie ocena wagi i szkodliwości jego działań, gdy wszystkie je potraktuje się jako jeden czyn, który może odnosić się już do mienia większej wartości (oczywiście pod warunkiem, że będziemy mieć do czynienia z jednym, z góry powziętym zamiarem). Pokazuje to dużą przydatność konstrukcji czynu ciągłego nie tylko w prawie karnym, ale też dyscyplinarnym. Podobna sytuacja, w której wiele zachowań również należy uznawać za jeden czyn, występuje w przypadku deliktów o wielozachowaniowo określonych znamionach. Można je wyróżnić w drodze analogii do przestępstw o wielozachowaniowo (wieloczynowo) określonych znamionach. Delikty te są w ustawie określone w taki sposób, że ich popełnienie nie jest możliwe w drodze jednorazowego zachowania. Typowym przykładem takiego deliktu jest „uporczywe uchylanie się od płacenia składek członkowskich”, o którym mówi np. art. 20 pkt 3 ustawy z 8 VI 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów. Aby można było mówić o uporczywości w działaniu, potrzebna jest pewna powtarzalność określonych zachowań. Mimo więc tego, że czyn został zdefiniowany jako pojedyncze zachowanie się człowieka, dla zaistnienia deliktu o wielozachowaniowo określonych znamionach jest konieczne wystąpienie wielu zachowań, które dopiero jako całość mogą stanowić czyn wypełniający znamiona tego deliktu. Na gruncie poczynionych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, WSD stwierdza, gdy na obwinionym ciążył zarzut czynu rozciągniętego w czasie właściwe jest w takim wypadku, posiłkując się odpowiednio konstrukcjami z dziedziny prawa karnego materialnego, określenie, czy mamy do czynienia z deliktem wieloczynowym, czy z deliktem o charakterze trwałym, czy też może z czynem ciągłym i w związku z tym za czas jego popełnienia uważać należy, w myśl art. 6 § 1 k.k., ostatni moment działania lub zaniechania działania (zob. wyr. SN z 15 kwietnia 2002 r., II KKN 387/01), .

Nie ulega zatem wątpliwości, że inkryminowany czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne o charakterze ciągłym, za które radca prawny ponosi odpowiedzialność zawodowo-dyscyplinarną. Potwierdza to także ugruntowana linia orzecznictwa: w Uchwale Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 26 kwietnia 1990 r. III PZP 2/90 OSNC 1990/12/142 LEX nr 13147 stwierdzono: "Radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione niepłacenie składek na rzecz samorządu radców prawnych" (art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - Dz. U. Nr 19, poz. 145). Koreluje to z przepisem art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych zgodnie z którym, : radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Obowiązki radcy prawnego określone zostały przede wszystkim w rozdziale 1 (w przepisach ogólnych - art. 2 i 4), w rozdziale 2 (w przepisach dotyczących wykonywania zawodu radcy prawnego - art. 6-10, 13-15, 17 i 21) oraz w rozdziale 3 (w przepisach regulujących uprawnienia do wykonywania zawodu radcy prawnego - art. 23, 24, 27 i 28) i dotyczą w zasadzie obowiązków związanych z wykonywaniem zawodu radcy prawnego. Z uwagi na szczególny charakter tego zawodu ustawodawca uznał za celowe określenie nie tylko obowiązków radcy pozostających w ścisłym związku z wykonywanym zawodem, lecz także obowiązków pozostających poza tą sferą. W żadnym z wymienionych przepisów obowiązek płacenia przez radcę prawnego składek na rzecz samorządu nie został co prawda wyraźnie sprecyzowany. Nie oznacza to jednak, że obowiązek ten nie wynika z przepisów tej ustawy. Należy bowiem podzielić stanowisko prezentowane w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok SN z dnia 18 lipca 1985 r. I PA 20/85), że obowiązek płacenia przez radcę prawnego składki na rzecz samorządu wynika pośrednio z obowiązku przynależności do samorządu. Przynależność do takiego samorządu jest bowiem obowiązkowa (art. 40 ust. 2), co oznacza, że podjęcie wykonywania zawodu radcy prawnego w ramach tej ustawy powoduje przystąpienie radcy prawnego do samorządu. Radcowie prawni i aplikanci radcowscy zamieszkali na terenie kraju tworzą Krajową Radę Radców Prawnych (art. 55 ustawy). Podstawowe zaś źródło finansowania działalności samorządu stanowią składki członkowskie (art. 63 pkt 1). Określona wysokość i obowiązek uiszczania j składki wynika z uchwał Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w tym z KERP .

Dlatego też WSD stoi na stanowisku, że radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za nieuiszczanie składek na rzecz samorządu, gdyż obowiązek taki wynika z faktu przynależności do samorządu zawodowego radców prawnych). (art. 40 ust. 2 ustawy o radcach prawnych). Nie wynika wprost i bezpośrednio z ustawy o radcach prawnych. Jest to wprawdzie obowiązek wobec korporacji zawodowej - samorządu radców prawnych, lecz pozostaje w ścisłym związku z wykonywanym zawodem radcy prawnego z uwagi na ustawowe zadania samorządu (art. 41 ustawy) i obowiązkową przynależność do tego samorządu (art. 40 ust. 2 ustawy). Obowiązek przestrzegania przez radcę prawnego zasad etyki zawodowej wynika z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz z treści roty ślubowania składanego przez radcę prawnego (art. 27 ustawy). Wpisanie osoby odpowiadającej ustawowym wymaganiom kwalifikacyjnym na listę radców prawnych powoduje przystąpienie radcy prawnego do samorządu. Spełnia on na rzecz radców prawnych szereg ustawowo określonych zadań, z którymi łączy się obowiązek ponoszenia kosztów przez organy samorządu. WSD wskazuje, iż z obowiązkową przynależnością radców prawnych do samorządu łączy się bezpośrednio obowiązek płacenia składki członkowskiej, w wysokości ustalonej miesięcznie przez Krajowy Zjazd Radców Prawnych. Wymuszenie płacenia składek członkowskich przez radcę prawnego może być częściowo dokonane przez możliwość wszczęcia przeciwko radcy prawnemu postępowania dyscyplinarnego, gdyż niepłacenie przez radcę składek stanowi naruszenie obowiązku wynikającego z przynależności do samorządu.

Przechodząc do oceny zarzutu orzeczenia rażąco niewspółmiernej kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, o której stanowi art. 438 pkt 4 k.p.k. - zdaniem WSD nie znajduje uzasadnienia w rozpoznawanej sprawie. WSD uznał, że wymierzenie obwinionemu najłagodniejszego rodzaju kary, jakim jest upomnienie w relacji do możliwej sankcji skreślenia z listy radców prawnych

(w skutkach uniemożliwiający wykonywanie zawodu) - zdaniem WSD -

w okolicznościach sprawy nie jest karą rażąco surową i przez to niesprawiedliwą. O takiej ocenie zdecydowała o adekwatnie niskim wymiarze kary dokonana przez obwinionego wpłata kwoty zaległych składek. WSD dokonał wyważonej oceny stopnia jego winy stwierdzając, iż przewinienie dyscyplinarne, którego się dopuścił jest jednak

wynikiem uporczywego lekceważenia obowiązków, wynikających z ustawy o radcach prawnych, przy czym czyn taki należy uznać za zawiniony w rozumieniu art. 64 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Na gruncie utrwalonego stanowiska judykatury Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 lipca 2016 r., sygn. akt SDI 18/16, stwierdził : w orzecnictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym : „Przez rażącą niewspółmierność kary rozumieć należy różnicę między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary. Chodzi tu o różnicę tak oczywistą, że prowadzącą do niedającej się zaakceptować nieproporcjonalności kary orzeczonej w stosunku do kary sprawiedliwej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924). W kontekście zarzutu rażącej niewspółmierności kary, jego uwzględnienie ograniczać się musi zatem do skrajnych wypadków, w których występuje drastyczna różnica między karą wymierzoną przez sąd korporacyjny, a karą, którą w świetle dyrektyw jej wymiaru należałoby orzec.” – vide także : postanowienie SN z dn. 4 marca 2016 r., sygn. SDI 76/15 ; wyrok SN z dnia, 18.11.2014 r., sygn. akt SNO 55/14 ; wyrok SN z dnia 28.02.2013 r., sygn. akt SNO 42/13 ; wyrok SN z dnia 5.06.2014 r., sygn. akt SNO 22/14.

Konkludując : WSD mając na uwadze zaprezentowane stanowisko SN uważa, że wymierzona obwinionemu kara upomnienia zdecydowanie nie może być postrzegana jako rażąco niewspółmierna do popełnionego czynu i uwzględnia dyrektywy jej wymiaru. W szczególności nie może być mowy o rażącej niewspółmierności kary w sytuacji, gdy ustawa o radcach prawnych w art. 29 pkt 4a przewiduje bezwarunkową sankcję skreślenia z listy radców prawnych w wypadku nieuiszczenia składek członkowskich za okres dłuższy niż jeden rok. Jak wynika z ustaleń faktycznych OSD obwiniony nie uiszczał składek przez ponad pięć lat. Wyczerpuje to znamiona przewinienia dyscyplinarnego z subsumpcją przepisów art. 64 ust. 1 uopr w zw. z art. 45 ust. 3 uchwały nr 5 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 r., której tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. oraz od dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 66 Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.”.

Na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych oraz § 1 ust. 1 pkt 2 i § 3 ust. 2 uchwały Nr 86/IX/2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego , zasądzone od obwinionego minimalne koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości.